

JAKAB LEVELE

1-2. FEJEZET

Jakab úgy mutatja be magát, mint Isten és Jézus Krisztus szolgáját. Ezt a titulust az apostolok többsége előszeretettel viselte, mivel teljes mértékben lemondtak saját jogaikról, és az életüket Istennek és Jézus Krisztus uralmának adták át úgy, hogy kizárólagosan az Úr szolgálatának éltek.

Jakab, Istennek és az Úr Jézus Krisztusnak rabszolgája

A rabszolgának nem volt tulajdonjoga, mindene az ura tulajdonában volt. Egyetlen ok miatt élt – hogy szolgálja az urát.

üdvözetét küldi a szórványban élő tizenkét törzsnek.

Jakab levele valószínűleg az egyik legkorábban íródott levél, amely még azelőtt íródott, mielőtt Titusz lerombolta volna Jeruzsálemet, és ez megelőzi Pál apostol leveleit. Egyesek azt állítják, hogy Jakab azért írta ezt a levelet, hogy ellensúlyozza Pál kegyelemből történő megváltással kapcsolatos tanításait, de ez nem így van, mert ez egy korábbi levél.

Teljes örömmel tartjátok, testvéreim, amikor különféle kísértésekbe estek,

Állandóan kísértésekkel kell szembe nézzünk, hisz ezek az életünk részét képezik. Minden kísértés esetén döntést kell hoznunk azzal kapcsolatban, hogy testben vagy lélekben akarunk-e járni. Kísértésnek nevezhetünk minden olyan helyzetet, amely testi reakciót válthat ki belőlünk.

Különböző kísértések vannak, amelyek minden irányból támadhatnak. A mai világban autóvezetés közben igen nagy a kísértés arra, hogy a testünk szerint reagáljunk.

Nemrég voltunk Koreában, és megfigyelhettük, hogy az ottani emberek mennyire előzékenyek és kedvesek. Nagy szeretettel kezeltek minket, de amikor autóba ülnek, teljesen megváltoznak. Lelki fejlődésem tetemes része a szöuli utcákon való autózás alatt ment végbe. Megtanultam igazán imádkozni.

Aztán ott van a vagyonunk miatti kísértés, mivel valamit mindig birtokolni akarunk, és sokszor negatív testi kísértésbe esünk, mert nem kívánt dolgok történhetnek kedvenc vagyontárgyainkkal.

A másokkal való kapcsolatomból fakadó kísértések szintén nagy lehetőséget adnak arra, hogy testből reagáljak ahelyett, hogy lelki reakcióm lenne.

Jakab azt mondja, hogy teljes örömmel tartjuk, ha kísértésbe esünk. Furcsán hangzik ez, mert nem nagyon szeretjük, ha próbára tesznek minket. Inkább azt

szeretjük, hogy minden símán menjen, senki ne keresztezze az utunkat - de az élet nem ilyen. Az élet tele van csalódásokkal, mert mindig lesznek olyanok, akik szembe úsznak veled, mindig lesznek olyanok, akik idegesítenek téged, és lesznek kényelmetlen szituációk is.

Nem irányíthatom úgy az életemet, ahogy akarom. Ha mégis ezt tenném, akkor elkényeztetetté és romlottá válnék, mert azt követelném, hogy mindenki nekem engedelmessé, az én kényemnek-kedvemnek feleljen meg, és rendelje alá nekem magát. De az életben ez nem így történik.

A növekedésem és fejlődésem érdekében a kísértés egy szükséges része az életemnek, mert ez megpróbálja és bizonyítja a hitünket. Azt mondod, hogy hiszel Istenben: nem nagy dolog, mert az ördög is hiszi, hogy van Isten. Bizonyítsd be a hitedet.

A hit bizonyítása sohasem Isten javára szolgál. Isten mindig tudja rólad az igazat. A minap valaki azt mondta, hogy „attól félek, hogy Isten csalódott bennem.” De Isten sohasem csalódik, mert Ő mindig mindent tudott. Csak te lettél csalódott saját magad miatt, mert nem tudtad, hogy így fogsz reagálni. Azért csalódunk önmagunkban, mert azt hisszük, hogy a valóságosnál előbbre járunk a fejlődésben.

„Azt hittem, hogy ezen már túl vagyok. Azt hittem, hogy legyőztem ezt a területet.” De aztán jön egy szituáció amikor megpróbálatással nézek szembe és nem felelek meg a saját elvárásaimnak. „Miért tettem ezt, miért mondtam azt?”

Nem kell ítélet alatt éreznem magam, hogy Istennek csalódást okoztam, mert Ő mindvégig tudta az egészet. Nekem viszont szükségem volt arra, hogy megtudjam mindezt, és Isten azért engedte, hogy mindez megtörténjen, hogy én is rájöhessek erre.

tudván hogy hitetek próbája állhatatosságot eredményez.

Ó, mennyire szükséges ez a tulajdonság: a türelem. Oly gyakran bukunk el itt, és gyakran a Bibliai személyiségek is ebbe a hibába estek, hogy nem várták meg Istent. Elbuktak a hitük próbára tételén.

Annak ellenére, hogy Izsák esetében Ábrahám tesztje szenzációsan sikerül, mégis elbukott Izsák születésénél. Amikor Isten megígérte, hogy fiat ad neki, akkor nem volt elég türelmes. Sára azt mondta, hogy „ugyan Ábrahám, ez nem fog menni, menj be a szolgálólányomhoz, és legyen tőle gyereked. Aztán ha a gyerek megszületik, akkor magamhoz veszem, és olyan lesz, mintha az enyém lenne.” Elbuktak, mert nem várták meg Isten munkáját.

Ha nem várjuk ki Isten lépését, akkor mi is, akárcsak Ábrahám, összekuszáljuk a dolgokat, és saját magunknak fogunk problémákat okozni.

Az állhatatosság pedig tegye tökéletessé a cselekedetet, hogy tökéletesek és hibátlanok legyetek, minden fogyatkozás nélkül.

Ez Isten munkájának lényege, hogy ne úgy reagáljunk az élet csalódásaira, mint a kis gyerekek. Hogy hagyjuk már abba a hisztit Isten előtt, anélkül, hogy toppantanánk a lábunkkal, és elmenekülnénk, közben pedig azt mondjuk, hogy „többé nem is akarok veled beszélni!” Felnőttekké kell váljunk, tökéletesekké, minden fogyatkozás nélkül.

Ha pedig valakinek nincsen bölcsessége, kérjen bölcsességet Istentől, aki készségesen és szemrehányás nélkül ad mindenkinek, és meg is kapja.

Milyen nagyszerű ígéret ez! Hányszor és hányszor mentem már így Istenhez, hogy nem tudom, hogy mit kell tegyek. Oly sok dolog van az életben, amelyek esetében fogalmam sincs, hogy mi lenne a jó választás. Hiányzik a bölcsességem ezekhez a dolgokhoz, és olyan jó, hogy Istentől kérhetek bölcsességet is, és készségesen és ingyen megadja ezt, anélkül, hogy szemrehányást tenne azért, hogy miért nem tudom ezt vagy azt.

De hittel kérje, semmit sem kételkedve, mert aki kételkedik, az olyan, mint a tenger hulláma, amelyet a szél sodor és ide-oda hajt.

A háborgó tengeren a hullámokat a szél ide-oda csapkodja, ilyen a kételyektől terhes ember is, stabilitás nélküli.

Ne gondolja tehát az ilyen, hogy bármit is kaphat az Úrtól, a kétlelkű és minden útján állhatatlan ember.

Az Isten iránti elkötelezettségem teljes kell legyen. Az Istennek felajánlott életemet nem vehetem vissza. Miután Istentől bölcsességet kértem, nem mehetek többé a saját fejem után. Nem lehet először bölcsességet kérni, és utána pedig eldönteni, hogy követem-e az Ő útmutatását. Nem kérhetem, hogy Isten felfedje előttem az Ő akaratát, hogy ennek fényében eldöntsem, hogy alárendelem-e Neki magam, vagy sem.

Végső döntést kell hozzak azzal kapcsolatban, hogy az életemet az Úrnak adom, és hiszek abban, hogy Ő megtartja azt. Amikor a dolgok nem mennek jól, vagy nem egészen értem, hogy mi történik, akkor nem vehetem vissza az irányítást azért, mert nem értem, hogy Isten mit csinál az életemben.

Sajnos ez a hozzáállás közöttünk nagyon gyakori. Hullámozunk és nem vagyunk semmiben biztosak, ezért előbb felajánljuk, majd visszavesszük az életünket.

A szegénysorsú testvér dicsekedjék a méltóságával, a gazdag pedig megalázott voltával, mert elmúlik mindez, mint a mező virága.

Mert felkel a nap nagy hősséggel, és elszáritja a füvet; a virága lehullik és szépsége elvész. Így sorvad el vállalkozásaiban a gazdag is.

Jakabnak igen sok mondanivalója van azon gazdag emberek számára, akiket a vagyonuk ural. A második fejezetben megfeddi azokat az egyházi embereket, akik megkülönböztetett tiszetelettel kezelik a gazdagokat. Itt az első fejezetben olyan gazdagok ellen szól, akik arra használják vagyonukat, hogy elnyomjanak másokat.

Levelének utolsó fejezetében azt mondja
Tehát, ti gazdagok, sírjatok és jajgassatok a bekövetkező nyomorúságaitok miatt! Gazdagságotok megrothadt, ruháitokat megrágtá a moly, aranyotok és ezüstötök megrozsdásodott, és rozsdája ellenetek tanúskodik, és megemészti testeteket, mint a tűz. Kincseket gyűjtöttetek még az utolsó napokban is.

Az első fejezetet így folytatja

Boldog ember az, aki a kísértés idején kitart, mert miután kiállta a próbát

Milyen nagy dicsőség amikor kiálljuk a kísértés próbáját. Milyen jó látni, hogy nem testi reakcióm volt, nem mérgelődtem fel, nem mondtam olyan csúnyákat, amit most már megbántam volna. Észre vettétek, hogy milyen rosszul érzitek magatokat, miután elbuktok és átadjátok magatokat a csúnya beszédnek, vagy amikor kiabáltok valakivel? Mennyire utáljátok magatokat, mennyire kényelmetlenül érzitek magatokat az emberek között, mert tudjátok, hogy elnézést kell kérjétek a történetekért?

De milyen jó amikor a lélek szerint reagálunk a nehézségekre! Amikor a megfelelő dolgot tesszünk, akkor olyan jól érezzük magunkat, mert tudjuk, hogy az Úr adta az erőt mindehhez.

Fontos dolog a próbatétel, mert nagyon be tudjuk csapni önmagunkat. Ebben a fejezetben kétszer is szó lesz az önámításról: ha az igének csak hallgatói vagytok, nem pedig cselekvői, akkor becsapjátok magatokat. Ha azt hiszitek, hogy vallásosak vagytok, de nem tudjátok megfékezni a nyelveteket, akkor csak ámítjátok magatokat, és a vallásotok értelmetlen.

Azért is fontos a próbatétel, hogy tudjuk hol állunk, és hogy mi is tudjuk azt, amit az Isten tud rólunk, hogy ne gondoljunk többet magunkról, mint amennyi a valóság. Ellenkező esetben becsapjuk magunkat, és álbiztonságban élünk.

Isten azt mondta Izrael gyerekeinek, hogy „40 évig nyomorgattalak és kísértettelek benneteket a pusztában, hogy megpróbáljalak azért, hogy tudjátok, hogy mi van a szívetekben.” Nem azért, hogy Isten tudja meg, hogy mi van a szívükben, hanem hogy ők maguk, akik nem tudták azt, megláthassák a szívük

mélyén levő dolgokat. *Csalárdabb a szív mindennél, javíthatatlan; ki tudná kiismerni?! Gyakran önmagunkat csapjuk be. Pál azt mondja, hogy „Ne csapjátok be magatokat.” A próbatételek a legjobb tanítómesterek önmagunk megismerésére.*

...miután kiállta a próbát, elnyeri az élet koronáját, amelyet az Úr megígért az őt szeretőknek.

A Jelenések könyve második fejezetébe Jézus a szmirnai gyülekezetnek beszél azokról a próbatételekről, amelyekben részük lesz, és azt mondja neki, hogy *Légy hű mindhalálig, és neked adom az élet koronáját.* Az örökélet dicsőséges koronája lehet a miénk, amelyet Jézus Krisztusban ígért nekünk az Úr.

Senki se mondja, amikor kísértésbe jut: az Isten kísért engem, mert az Isten a gonosztól nem kísérhető, és ő maga sem kísért senkit a gonosszal.

Itt Jakab a kísértést a szónak a valóságos értelmében használja, a kísértés a rosszra való késztetést jelenti. Ez nem egy próbatétel arra, hogy megtudd a valóságot önmagaddal kapcsolatban. Isten senkit sem biztat rossz dolgok cselekvésére, ezt a Sátán szokta megtenni. A Sátán csábította Évát is a rosszra.

Amikor ötezer ember követte Jézust egy pusztába, már este volt és Jézus azt mondta Fülöpnek, hogy menjen be a városba és vegyen kenyeret a sokaságnak. János azt írja erről, hogy Jézus azért mondta ezt neki, hogy próbára tegye, mert tudta, hogy mit fog majd cselekedni. De ez nem a rosszra való csábítás volt, hanem csak egy próbatétel arra, hogy testben vagy lélekben fog-e ő erre válaszolni.

Amikor kísértésbe esünk, akkor tehát nem mondhatjuk azt, hogy Isten kísért minket: „Láttam, hogy egy ember elejtette a pénztárcáját és egy csomó pénz volt benne – Isten tényleg megkísértett engem.” Ez nem kísértés, hanem próbatétel.

Mert mindenki saját kívánságától vonzva és csalogatva esik kísértésbe.

Minden emberben legbelül ott van a beteljesülés vágya. Egy szomjúság, amely csalódást okoz az életben, egy olyan gondolat, hogy az élet több kell legyen ennél. Jézus erre utalt János evangéliumának 7.-ik fejezetében a nagy ünnepnapon:

Ha valaki szomjazik, jöjjön hozzám, és igyék!

Lelki és nem a fizikai szomjúságról beszélt itt Jézus, mert egy hatalmas vágy van bennünk az értelmes és beteljesült életre. Viszont a Sátán is tudja ezt és azt javasolja, hogy ahhoz, hogy elérjem a beteljesülést, nem kell türelemmel kivárjam azt az utat, amit az Isten kitűzött elém. A kísértés mindig magába

foglalja azt a gondolatot, hogy azonnali beteljesülésem lehet, ha elfordulok Isten útjáról.

A Sátán is pontosan ezzel kísértette Jézust: „azért jöttél, hogy megváltsd a világot, hogy visszajuttasd azt az Isten királyságába. Isten azért küldött el, hogy keresztre feszítsenek, hogy ezáltal megváltsd a világot, de én azt mondom neked, hogy megszabadulhatsz a kereszttől. Nem kell Isten útját kövesd, nem kell fájdalmakat kiálljál, mert azonnal is a tied lehet minden: csak borulj le és imádj engem, én pedig a világ összes királyságát neked adom.”

A lényeg az volt, hogy forduljon el Isten útjától és azonnali beteljesülésben lesz része. Ez az, amit a Sátán mindig használ: az azonnali beteljesülés koncepcióját. Különböző emberek számára különböző csábításokat mutogat, de a lényeg az, hogy hagyják el az Isten útját.

Évának is azt mondta, hogy az Isten meg akarja tartani magának a jót, de ő azonnali beteljesülést nyerhet, ha eszik ebből a gyümölcsből. „Isten attól tart, hogy ti is olyan okosak lesztek, mint Ő: egyél belőle, mert ez a gyümölcs a jó és rossz tudásának gyümölcse.”

Nekünk is hasonló csábításokat mutogat, és azt állítja, hogy nem kell Isten útját kövessük, mert azonnal is megkaphatjuk, amire szükségünk van. Mindig tiltott gyümölcsöket mutogat: házasságtöréssel járó kapcsolatokat, azonnali testi kielégülést.

Pál igen érdekes dolgot mondott az efezusi levélben *Ne részegeskedjétek, mert a borral léhaság jár együtt, hanem teljétek meg Lélekkel.*

Ez első látásra két teljesen ellentétes dolognak tűnik. Az alkoholista és a Lélekkel teli ember viszont igencsak hasonlít egymásra. Az az ember aki az alkoholhoz fordul az azonnali beteljesülést keresi: a Sátán azt mondja neki, hogy ezáltal elfelejtheti a problémáit, boldog lehet és jobban élvezheti az életet, az esze kikapcsol és nem kell többé ezeken a dolgokon gondolkozzon.

A Lélekkel teli embernek viszont megvan a beteljesülés érzése. Jól érzi magát, nyugodt és békességben élő. Tehát az egyik az alkoholban keresi, a másik pedig a Lélek teljességében meg is találta mindazt amit keresett.

Azután a kívánság megfogánva bűnt szül

A bűn nem egyenlő a kívánsággal, mert mindnyájan tapasztalunk kísértéseket, még Jézust is megkísértette az ördög. A bűn akkor keletkezik, amikor engedünk a testi kísértésnek, és letérünk Isten útjáról a Sátán útjára.

a bűn pedig kiteljesedve halált nemz.

Lelki halálról van itt szó, amely végül testi halált is fog jelenteni.

*Ne tévelyegjétek, szeretett testvéreim:
minden jó adomány és minden tökéletes ajándék onnan felülről a világosság
Atyjától száll alá, akiben nincs változás, sem fénynek és árnyéknak váltakozása.*

„Én vagyok az Isten, Aki nem változik.” Mit jelent ez? Azt, hogy miattad nem fogja megváltoztatni a törvényeket, nem tesz különleges kivételt veled. A Sátán nagyon gyakran hazudja azt az embereknek, hogy ez és ez nem rád vonatkozik, te különleges vagy, ez pedig egy kivételes dolog, és élvezheted a helyzetet. De ez nem így van. Az Isten nem fogja megváltoztatni a szabályokat senki kedvéért.

Az ő akarata szült minket az igazság igéje által

János evangéliumának első fejezetében azt írja *akik nem vérből, sem a test, sem a férfi akaratából, hanem Istentől születtek.*

Újjászülettetek már? És hogyan? Azért mert ti úgy döntöttetek, hogy újjászülettetek? Nem igazán, mert Isten választott ki erre titeket. Jézus azt mondta, hogy *Nem ti választottatok ki engem, hanem én választottalak ki, és rendelvelek titeket arra, hogy elmenjétek és gyümölcsöt teremjétek, és gyümölcsötök megmaradjon.*

A dicsőséges igazság az, hogy Isten választott ki engem. Ez lenyűgöző számomra, mert Isten az ő előrelátása alapján választott ki engem, és ezáltal újjászülettem az Ő akaratából. Azért is különleges ez számomra, mert Ő már az elejétől fogva ismerte a történet végét, és ennek alapján választott ki engem.

Az Isten nem lehet olyan buta, hogy veszteseket válasszon, mert ha nektek megadatna a jövőbelátás képessége, ti sem választanátok veszteseket. Gondoljatok bele, hogy mit tudnátok elérni, ha mindent előre tudnátok látni: például előre tudnátok a lóverseny futam eredményét. Ha elmennétek a lóversenyre, akkor vesztes lovakra fogadnátok? Elég ostobaság lenne, nem?

Isten mindent előre látott, és ennek ismeretében engem választott. Ez mit jelent számomra? Azt, hogy győztes vagyok. Nem veszíthetek. Újjászülettem Isten által.

Péter az első levelében ezt írja: „Hála Istennek, Aki újjászült minket.”

Az újjászületésem azt jelenti, hogy Isten Lelkének munkája által ismét megszülettem lélekben – még nem is a saját akaratomból.

*hogy mintegy első zsenigéje legyünk teremtményeinek.
Tanuljátok meg tehát, szeretett testvéreim: legyen minden ember gyors a hallásra, késedelmes a szólásra, késedelmes a haragra mert az ember haragja nem szolgálja az Isten igazságát.*

Amikor tanácsot kér valaki az egyik lelkipásztorunktól, akkor ő azzal kezdi, hogy felvilágosítást nyújt arról, hogy az Isten két fület és csak egy száját adott az embernek. „Gondolkozz el ezen” – mondja ő. „Ez azt jelenti, hogy Ő azt akarja, hogy kétszer annyit halgass, mint amennyit beszélsz.” Hányszor gondoljuk utólag, hogy bárcsak később szólaltam volna meg, bárcsak csukva tartottam volna a számat. Mennyivel könnyebb lenne az életem. De amikor azonnal beszélni kezdünk, akkor igen gyakran hibázunk, és később „vissza kell szívjuk” szavainkat.

Ezért tehát vessetek el magatoktól minden tisztátalanságot és a gonoszság utolsó maradványát is, és szelíden fogadjátok a belétek oltott igét, amely meg tudja tartani lelketeket.

Tegyük félre a büszkeségünket, a romlott dolgainkat, és halgassuk Isten Igéjét, mert ezáltal születtünk újjá. Az Ige az a mag, amely elültetve új életet eredményez.

Legyetek az igének cselekvői, ne csupán hallgatói, hogy be ne csapjátok magatokat.

Mert ha valaki csak hallgatója az igének, de nem cselekszi, olyan, mint az az ember, aki a tükörben nézi meg az arcát.

Megnézi ugyan magát, de elmegy, és nyomban el is felejt, hogy milyen volt.

Olyan könnyen tudjuk túlértékelni saját magunkat.

A kisunokák viszont őszinteségben verhetetlenek. Belenézek a tükörbe, észreveszem a tökéletlenségeimet, de aztán elmegyek a tükör elől, és elfelejtem, amit láttam. Aztán jön a kisunokám és azt mondja: „Nagypapa, sárgák a fogaid!” Pedig már majdnem elfelejtettem. „Nagypapa, tele van az arcod ráncokkal!”

Az az ember, aki csak hallgatja az igét félreismeri önmagát. „Minden héten bibliaórára megyek, az Isten Igéjét hallgatom. Ismerem az Igét, sok verset tudok kívülről. Igen, de cselekszed-e az Igét? Mert ha csak hallgatója vagy és nem cselekvője, akkor becsapod magadat, mert azt hiszed, hogy jobb vagy annál, mint amilyen valójában vagy. Nem ismered be az igazat saját magaddal kapcsolatban.

Pál azt mondja, hogy nem azok az igazak, akiknél a törvény van, hanem azok, akik a törvényt cselekszik.

A zsidók azt a hibát követték el, hogy azzal büszkélkedtek, hogy az ő birtokukban van Mózes törvénye. Pál rámutatott arra, hogy ez nem elég, meg is kell tartani Mózes törvényét. Jakab pedig itt azt állítja, hogy hiába mondjátok, hogy Isten Igéje nálunk van, az nem elég – az Igét cselekedni kell. Gyakorlatban kell azt alkalmazni, engedelmeskedni kell a parancsolatoknak.

De aki a szabadság tökéletes törvényébe tekint bele, és megmarad mellette, úgyhogy nem feledékeny hallgatója, hanem tevékeny megvalósítója: azt boldoggá teszi cselekedete.

Ha valaki azt hiszi, hogy kegyes, de nem fékezi meg a nyelvét, hanem még önmagát is becsapja, annak a kegyessége hiábavaló.

Tiszta és szeplőtlen kegyesség az Isten és Atya előtt ez: meglátogatni az árvákat és az özvegyeket nyomorúságukban, és tisztán megőrizni az embernek önmagát a világtól.

Erről szól az élet: jót tenni azokkal, akik segítséget szenvednek, kinyújtani feléjük a kezünket – ezt jelenti az Ige cselekvése. Az Igét pozitív tettekké kell alakítani.

Testvéreim, amikor dicsőséges Urunkba, a Jézus Krisztusba vetett hitetek szerint éltek, ne legyetek személyválogatók.

Ez nagyon nehéz, mert igen könnyen eshetünk a személyválogatás csapdájába. Úgy gondolom, hogy a társadalmi berendezkedésünk következménye, hogy egyes embereket jobban tisztelünk, mint másokat. Legyünk óvatosak, hogy ne essünk ebbe a hibába. Nem kell személyválogatók legyünk, mert Isten sem az.

Mert ha belép hozzátok a gyülekezetbe fényes ruhában egy aranygyűrűs férfi, és ugyanakkor egy szegény is belép kopott ruhában,

és ti arra figyeltek, aki a fényes ruhát viseli, sőt ezt mondjátok neki: „Te ülj ide kényelmesen”, a szegényhez pedig így szóltok: „Te állj oda”, vagy „Ülj le ide a zsámolyomhoz”,

nem kerültetek-e ellentmondásba önmagatokkal, és nem lettetek-e gonosz szándékú bírakká?

Figyeljete csak ide, szeretett testvéreim: vajon nem Isten választotta-e ki azokat, akik a világ szemében szegények, hogy hitben gazdagok legyenek, és örököljék azt az országot, amelyet Isten az őt szeretőknak ígért.

De ti megszégyenítettétek a szegényt. Vajon nem a gazdagok hatalmaskodnak-e rajtatok, nem ők hurcolnak-e titeket törvény elé?

Nem ők káromolják-e azt a szép nevet, amelyről titeket elneveztek?

Ne tegyetek hát különbséget a gazdag és a szegény között. De legyünk őszinték: sokkal szívesebben állunk meg az út szélén, hogy egy olyan embernek segítsünk kereket cserélni, aki Mercedest vezet, mint egy olyannak, akinek egy Wolkswagen bogara van. Amikor a Mercist meglátjuk, akkor azt gondoljuk, hogy hamar megállok segíteni, mert hátha a végén majd meg fog ajándékozni valamivel...

Isten a szegényeket választotta ki arra, hogy hitben gazdagok legyenek, mert Ő teljesen más mértékkel méri a gazdagságot, mint mi. Mi aranyban mérünk, de az arany nem a mennyország mértékegysége. Ott fenn annyit ér, mint az aszfalt, mert az utak is aranyból lesznek.

Isten belenéz az ember szívébe, és látja hitének mélységet, és azt mondja: „Ez egy gazdag ember. Szeret engem és bízik bennem.” Aztán megnézi a nagynevű emberek szívét, akik a világ tetején élnek és azt mondja: „Ó, mily szegénység, semmijük sincs.” Mi magunk is úgy kell nézzünk az emberekre, mint az Isten. Nem kellene valakit a gazdagság miatt tiszteljünk, hanem sokkal inkább azzal kellene foglalkoznunk, hogy a szegényeket segítsük.

Ha ellenben betöltitek a királyi törvényt az Írás szerint: „Szeresd felebarátodat, mint magadat!” - helyesen cselekesztek.

Itt bukott el az a gazdag ifjú is, aki Jézustól megkérdezte, hogy „Jó mester, mit kell tegyek, hogy örök életem legyen?” *Tartsd meg a parancsolatokat.*”

Az megkérdezte: „Melyeket?” Jézus így felelt: „Ezeket: ne ölj, ne paráználkodj, ne lopj, ne tanúskodj hamisan, tiszteld apádat és anyádat, és szeresd felebarátodat, mint magadat!”

Az ifjú erre ezt mondta: „Ezt mind megtartottam, mi fogyatkozás van még bennem?”

Jézus így válaszolt neki: „Ha tökéletes akarsz lenni, menj el, add el vagyonedat, oszd szét a szegényeknek, és kincsed lesz a mennyben; aztán jöjj, és kövess engem.”

Amikor hallotta az ifjú ezt a beszédet, szomorúan távozott, mert nagy vagyona volt.

Nehéz megtartani a királyi törvényt, ugye? Úgy szeretni a felebarátomat, mint önmagamat – nagyon nehéz, de ez a helyes út.

De ha személyválogatók vagytok, bünt követtek el, és a törvény mint törvénszegőket marasztal el titeket.

Mert aki valamennyi törvényt megtartja, de akár csak egy ellen is vét, az valamennyi ellen vétkezett.

Mert aki ezt mondta: „Ne paráználkodj!” - ezt is mondta: „Ne ölj!” Ha pedig nem paráználkods, de ölsz, megszegted a törvényt.

Úgy beszéljétek, és úgy cselekedjétek, mint akiket a szabadság törvénye ítél meg.

Mert az ítélet irgalmatlan ahhoz, aki nem cselekedett irgalmasságot...

Gondolkozzatok csak el ezen egy pillanatig! Jézus mondta, hogy *Boldogok az irgalmasok, mert irgalmat nyernek.* Azt is olvashatjuk, hogy amilyen mércével mérünk mi, olyan mércével mérnek majd nekünk is az ítéletkor. *Ne ítélj, hogy ne ítéltess.*

Nekem nem tetszik ez a dolog: szeretném, ha nekem egyfajta mértékkel mérnének, és neked pedig egy másikkal.

De ha ítélni kezdek feletted, akkor az általam használt mérce lesz a saját megítélésem alapja is. Nagyon érdekes, hogy mennyire ki vagyunk akadva,

amikor egyes, általunk nem szeretett emberek valami rosszat tesznek, de álljunk csak meg... Ha én cselekszem ugyanazt...?

Dávidnak sok gyönyörű felesége volt, és egy napon meglátott egy fürdőző lányt a palota tetején sétálva. Elküldte a szolgáit érte, házasságtörést követett el, majd néhány hét múlva érkezett az üzenet: „Kedves Dávid. Terhes lettem. Betsabé.” Dávid üzenetet küld a hadsereg parancsnoknak, hogy küldje haza a férjét. Uriás hazajön, jelentkezik Dávidnál, és ő hazaküldi őt a feleségéhez, hogy töltsen vele az éjszakát, de ő nem megy haza, hanem a palota küszöbén aludt.

Reggel Dávid magához hívatta, de ő azt mondta, hogy azért nem megy haza a feleségéhez, mert a bajtársai mind harcolnak, és nem lenne tisztességes, hogy ezalatt ő a felesége társaságát élvezze. Dávid leitatatta, mert azt hitte, hogy majd hazatántorog a feleségéhez, de ismét a palota udvarában aludt.

A Biblia azt mondja, hogy aki megpróbálja elfedni bűnét, az nem jár sikerrel. Dávid is ezt próbálta tenni, és titkos üzenetet küldött Joábhoz, a hadsereg parancsnokához, hogy Uriást helyezze a harc első sorába, majd amikor nehéz harcok következnek, akkor vonja vissza a sereg többi részét. Joáb ezt meg is tette és Uriás meghalt a csatában.

Dávid feleségül vette Betsabét, és azt gondolta, hogy ezáltal elfedte a bűnét. Közben még jótekonynak is tűnt, mert egy özvegyet vett magához, ami kívülről igen tiszteletreméltó tettnek látszott. A gyerek megszületett, és Dávid azt hitte, hogy senki sem tudta meg az esetet.

Nátán, a próféta egy történetet mesélt el Dávidnak: „Van a királyságodban egy igen gazdag ember, akinek annyi vagyona volt, hogy nem tudja elkölteni azt egész életében, sok juha, sok jószága van. Ő egy nagyon szegény ember mellett lakott, akinek egyetlen kis báránykája volt, akit annyira szeretett, hogy bent tartotta a házában. Egyszer a gazdag embernek vendégei érkeztek és megparancsolta a szolgálóknak, hogy erővel vegyék el a szegénytől a bárányt, és öljék meg, hogy a vendégeinek adhassa azt ebédre.”

Erre Dávid eszeveszetten feldühödött és azt mondta Nátánnak: „Annak az embernek meg kell hallni!” Nátán így válaszolt: „Dávid, te vagy az az ember. Sok feleséged volt, és mégis elvetted a szomszédod feleségét.”

Láthatjátok, hogy ha mi nem mutatunk irgalmat, akkor irántunk sem lesz irgalom. Ezért nagyon veszélyes az ítélőbíró szerepében lenni, és másokat megítélgetni. Legyetek óvatosak, mert azt a mércét fogjátok felállítani, ami alapján majd titeket fognak megítélni.

...az irgalmasság viszont diadalmaskodik az ítéleten.

Testvéreim, mit használ, ha valaki azt mondja, hogy van hite, de cselekedetei nincsenek? Vajon üdvözítheti-e őt egyedül a hit?

Sokan egymással ellentétbe állítják Jakab és Pál tanításait, de én nem így gondolom. Pál azt tanítja, hogy az üdvösség egyedül a hitből van: *Hiszen kegyelemből van üdvösségetek a hit által, és ez nem töletek van: Isten ajándéka ez; nem cselekedetekért, hogy senki se dicsekedjék.*

Jakab viszont azt kérdezi, hogy üdvözítheti-e az embert egyedül a hit? A válasz az, hogy igen, az igaz hit üdvözíthet, de bizonyosodj meg arról, hogy igaz hited van, mert az igaz hit cselekedetekben nyilvánul meg.

Másszóval, ha csak állítod azt, hogy hited van, az még semmire sem elég. Ha hiszel valamiben, akkor az életedet is annak megfelelően kell élned. Az életed az, ami a hitedről tesz tanubizonyságot.

Ha azt állítod, hogy hiszel Istenben, és Ő van az életedben mindenek felett, akkor ebből az is következik, hogy a tetteidben megnyilvánuló dolgok mindezt bizonyítani is tudják.

Ha azt állítod, hogy van hited, de nem látható ez egyetlen cselekedetedből sem, akkor csak önmagadat csapod be.

Ha egy férfi- vagy nőtestvérünknek nincs ruhája, és nincs meg a mindennapi kenyerre,

valaki pedig ezt mondja nekik közületek: Menjetek el békességgel, melegedjete meg, és lakjatok jól, de nem adjátok meg nekik, amire a testnek szüksége van, mit használ az?

Ugyanígy a hit is, ha cselekedetei nincsenek, halott önmagában.

Vizont mondhatja valaki azt is: Neked hited van, nekem meg cselekedeteim vannak. Mutasd meg nekem a hitedet cselekedetek nélkül, én is meg fogom neked mutatni cselekedeteim alapján a hitemet.

A hittel kapcsolatos kijelentésem kevés, a szavakat tetteknek kell követni. Az igaz, hogy a cselekedetek önmagukban nem üdvözíthetnek, viszont bizonyíthatják, hogy valóban hiszek. Ha a kijelentéseimet a tettek nem támasszák alá, akkor a hitem nem megváltó hit. Csak a szó nem elég.

Sokan elkövetik azt a hibát, hogy miután elmondják a bűnösök imáját hazamennek, és ugyanúgy élnek mint azelőtt. „Elmondtam a bűnösök imáját, most már meg vagyok váltva.” Nem, nem, az az ima nem fog megváltani téged. A Jézus Krisztusban való élő hitünk gyakorlati változásokat kell hozzon az életünkben. Ennek bizonyítékai pedig cselekedeteinkben nyilvánulnak meg, amelyek összhangban kell legyenek azzal, amit kijelentünk a hitünkkel kapcsolatban.

Te hiszed, hogy egy az Isten. Jól teszed. Az ördögök is hiszik és rettegnek.

Hiszed, hogy Isten létezik? Nem nagy ügy. Ki nem hiszi ezt, néhány ostobát kivéve? Az a tény, hogy hiszel Isten létezésében még csak egy dolgot bizonyít:

hogy nem vagy ostoba. De az ördögök is hisznek ebben, ez tehát önmagában nem üdvözíthet.

A farizeusok is azt mondták Jézusnak, hogy tudjuk hogy te ki vagy: Te vagy Isten Szentje. Ha tehát te azt mondd, hogy Jézus Isten szentje, az még nem nagy dolog. Alárendeltes-e neki az életedet, az Ő akaratát cselekszed-e, az Ő törvényeit tartod-e meg?

Azok, akik mindig az Úrról beszélnek, attól még nem fognak a mennyországba kerülni: „Az Úr, az Úr...” – mondják, de a beszéd nem jó semmire. Jézus azt mondta „*Nem mindenki megy be a mennyek országába, aki ezt mondja nekem: URam, URam, hanem csak az, aki cselekszi az én mennyei Atyám akaratát.*” Jakab is ugyanezt mondja.

Ha én azt állítom, hogy egy bombát rejtettek el ebben a teremben, és két perc múlva robbani fog, de közben nyugodtan így beszélek: „Egy hatalmas bomba két perc múlva robbani fog, és az egész épületet darabokra fogja szaggatni. Szörnyű, hogy az emberek ilyen dolgokat meg tudnak tenni. Miért akarnak minket megölni?...” Közben pedig egyre telik az idő. Nem fogjátok elhinni amit mondok, mert azt látjátok, hogy a cselekedeteim nem támasztják alá azt, amit mondok. Ha viszont elkiálltom magam, hogy „Meneküljetez mindnyájan, mert a bomba két perc múlva felrobban!” és közben rohanok kifelé – sokkal inkább készek vagytok elhinni, hogy én hiszek abban, amit mondok nektek, mert a tetteim összhangban vannak a szavaimmal.

Ugyanez igaz arra is, ha azt mondd, hogy hiszel Istenben és Jézus Krisztusban. A tetteid is alátámasztják ezt? A cselekedeteid is azt árulják el, hogy Jézus Krisztus ura az életednek? Ne csak mondd, ne hagyatkozz csupán a gyönyörű szavakra – hadd lássuk a tetteket is.

*Akarod-e hát tudni, te ostoba ember, hogy a hit cselekedetek nélkül meddő?
Ábrahám, a mi atyánk, nem cselekedetekből igazult-e meg, amikor fiát, Izsákot felajánlotta az oltáron?*

Ábrahám tette alátámasztotta a hitét. Hitt Istenben, és hitt abban, hogy Izsákon keresztül Isten egy népet fog támasztani, mert Isten megígérte neki azt. Azáltal, hogy Izsákot felajánlotta áldozatként, azt bizonyította, hogy erősen hisz Isten szavában. Azt is elhitte, hogy ha kell Isten még a halálból is fel fogja támasztani Izsákot azért, hogy megtartsa az ígéretét.

Látod tehát, hogy hite együttműködött cselekedeteivel, és cselekedeteiből lett teljessé a hite.

Így teljesedett be az Írás, amely azt mondja: „Ábrahám hitt az Úrnak, aki ezért igaznak fogadta el őt”, és „Isten barátjának nevezetett”.

Látjátok tehát, hogy cselekedetekből igazul meg az ember, és nem csupán a hit által.

*S ugyanígy a parázna Ráháb is, nem cselekedetekből igazult-e meg, amikor befogadta a követeket, és más úton bocsátotta el őket?
Mert ahogyan a test halott a lélek nélkül, ugyanúgy a hit is halott cselekedetek nélkül.*

A halott hit senkit sem menthet meg, csak az élő hit az élő Úrban az, amely megtarthat. És ez az élő hit az életem cselekedeteiben nyilvánul meg, amelyek a kijelentéseimmel harmóniában kell legyenek. Ahhoz, hogy a hit élő legyen ennek megfelelő tettek szükségesek. Vizsgáljuk meg magunkat, hogy megtudjuk, valóban igaz hitünk van-e?

Atyám segíts, hogy az igének ne csak hallgatói, hanem cselekvői is legyünk, hogy hitünk az életünk hozzáállásában és annak tetteiben is megnyilvánuljon. Uram segíts, hogy ne csapjuk be önmagunkat!

JAKAB LEVELE 3-5. FEJEZET

Jakab óvva int attól, hogy bárki pusztán szereplésvágytól hajtva kezdje tanítani Isten Igéjét.

Testvéreim, ne legyetek sokan tanítók, hiszen tudjátok, hogy súlyosabb ítéletben lesz részünk.

Isten Igéjének tanítása hatalmas felelősséggel jár, mert amikor kiállunk az emberek elé, akkor felelősek vagyunk azért, hogy pontosan az Igét tanítsuk. Ha nem ezt tesszük, akkor azokért az emberekért, akik ennek nyomán tévútra kerülnek, mi leszünk a felelősek.

Ha bármilyen más témában tanítasz, amelyről később kiderül, hogy tévedés, az nem számít. Viszont, ha az Iste Igéjét tanítod tévesen, akkor ennek hatalmas következménye lesz az emberek szempontjából.

Ezért mindig óvatosan járok el, és lehetőség szerint a saját véleményemet igyekszem távol tartani a tanítások alatt. Az emberek sokszor elvárják, hogy találgatásokba bocsájtkozzak egy témával kapcsolatban, de én ezt nagyon kockázatosnak tartom. Nagyon veszélyes dolog, ha a Bibliát egy előre eldöntött szemszögből közelítjük meg, és ezt a nézőpontot próbáljuk igazolni. Ez esetben amikor olyan versekhez érek, amelyek látszólag ellentmondanak az én nézőpontomnak, akkor ezeket a verseket megpróbálom félremagyarázni. Ez nagyon veszélyes, és én helytelennek tartom Isten Igéjének eltorzítását. Szerintem a tanítás során a lehető legtisztábban kell átadjuk az Igét.

Jakab itt figyelmeztet minket arra, hogy ha a tanítás felelősségét vesszük magunkra, akkor egy napon Isten előtt el kell számoljunk, hogy mennyire egyenes módon kezeltük az Ő Igéjét. A Biblia figyelmeztet arra, hogy óvakodjunk Isten Igéjének gondatlan kezelőitől.

Mert sokat vétkezünk mindnyájan: de ha valaki beszédében nem vétkezik, az tökéletes ember, meg tudja fékezni az egész testét.

Ha a lovak szájába zablát vetünk, hogy engedelmesskedjenek nekünk, egész testüket irányíthatjuk.

Íme, a hajókat, bármilyen nagyok, és bármilyen erős szelek hajtják is őket, egy egész kis kormányrúddal oda lehet irányítani, ahova a kormányos akarja.

Ugyanígy a nyelv is milyen kicsi testrész, mégis nagy dolgokkal kérkedik. Íme, egy parányi tűz milyen nagy erdőt felgyújthat:

A nyelvről szólva Jakab egy olyan területhez ért, ahol sokan küzdünk nehézségekkel. A nyelv hatalmas áldásokat vagy hatalmas nyomorúságokat

tartogat. Használhatjuk a nyelvünket mások áldására, bátorítására és építésére, de használhatjuk az ő elpusztításukra is.

Jakab a lovak zablájához hasonlítja a nyelvet, mivel ez egy kis dolog, de ugyanakkor akárcsak a ló esetén, hatalmas dolgokat lehet vele megmozgatni. A hajó kormányja is egy igen kis része a hajónak, mégis képes megfordítani azt a hatalmas alkotmányt.

A nyelvünk bizonyos értelemben az egész életünket uralhatja, főleg, ha mi magunk nem vagyunk képesek uralkodni felette.

a nyelv is tűz, a gonoszság egész világa. Olyan a nyelv tagjaink között, hogy egész testünket beszennyezi, és lángba borítja egész életünket, miközben maga is lángba borul a gyehenna tűzétől.

Mindenfajta vadállat és madár, csúszómászó és tengeri állat megszelídíthető: meg is szelídíti az ember;

Érdekes, hogy az ember milyen sokféle teremtményt volt képes megszelídíteni. Láttunk már megszelídített oroszlánokat is a cirkuszban, aztán az ember madarakat tanított meg beszélni, a kígyókat is képes fuvalával tánkra bírni, még a halakat is betanította sok értelmes dologra. Az ember a természet vadjait mind meg tudta szelídíteni, csak egy dolgot nem képes uralni – a saját nyelvét.

a nyelvet azonban az emberek közül senki sem tudja megszelídíteni, fékezhetetlenül gonosz az, telve halálos méreggel.

Jézus egyszer azt mondta ezzel kapcsolatban, hogy nem az fertőzi meg az embert, ami bemegy a száján, hanem, ami kijön azon: Mert amivel csordultig van a szív, azt szólja a száj. Ez nem sok jót mond el a szívünkről, mert a száj, az ember szívének szószólója. Az ember a nyelvével árulja el, hogy mi van benne legbelül, és ettől sokszor én is megrémülök.

Ezzel áldjuk az Urat és Atyát

Isten dicsőítése a nyelv legcsodálatra méltóbb képessége.

és ezzel átkozzuk az Isten hasonlatosságára teremtett embereket: ugyanabból a szájból jön ki az áldás és az átok. Testvéreim, nem kellene ennek így lennie.

Vajon a forrás ugyanabból a nyílásból árasztja-e az édes és a keserű vizet?

Avagy teremhet-e, testvéreim, a füge olajbogyót, és a szőlő fügét? Sós forrás sem adhat édes vizet!

Ellentmondás és következetlenség van a nyelvünkben, ezáltal minden mástól különbözik, hiszen ugyanazzal a szájjal dicsérfjük Istent, majd förtelmes átkokat szórunk az emberekre. Istenem, segíts, hogy annyira átadjuk magunkat a

Léleknek, hogy az képes legyen azt megtenni, amit mi magunk nem tudunk – fékezze meg a nyelvünket.

Nagyon sok dolgot mondtam már mérgemben, amit nagyon megbántam, és annyira szeretném ezeket visszaszívni. És van sok olyan dolog is, amit szerettem volna kimondani, de nem tettem: bátorítást, megbocsájtást, vigasztalást. Néha egyszerűen nem vagyunk képesek kimondani, hogy „nem baj, nem történt semmi, megértem.” Csak utólag gondolok arra, hogy de jó lett volna ezt elmondani neki, mert megmenthettem volna egy csomó lelki tépelődéstől. El kellett volna mondjam, hogy ez valójában nem is számít...

Jakab most egy új témakörre tér át: a valódi bölcsességre:

Kicsoda bölcs és értelmes közöttetek? Mutassa meg a magatartásával, hogy mindent bölcs szelídséggel tesz!

Ha pedig keserű irigység és viszálykodás van a szívetekben, ne kérkedjétek, és ne hazudjatok az igazsággal szemben.

Ez a bölcsesség nem felülről jön, hanem földi, testi és ördögi.

Mert ahol irigység van, és viszálykodás, ott zűrzavar és mindenféle gonosz tett található.

A felülről való bölcsesség először is tiszta, azután békeszerető, méltányos, engedékeny, irgalommal és jó gyümölcsökkel teljes, nem részrehajló és nem képmutató.

Mekkora különbség van a földi, a testi, azaz ördögi bölcsesség között, amely irigy, viszálykodó és zavaró és a felülről jövő bölcsesség között.

Vajon mi jellemzi a ti életeteket? Milyen bölcsesség jön belőletek?

Jakab azt írja, hogy mutassátok meg bölcsességeteket magatartásotokkal. Az életvitelünk elárulja, hogy honnan származik a mi bölcsességünk. Ha folyamatos viszály és zűrzavar jellemzi az életemet, szidom a körülöttem levő embereket, a körülöttem levő dolgokat, akkor az én bölcsességem nem Istentől való. Hiszen az Istentől jövő bölcsességnek csodálatos tulajdonságai vannak: tiszta, békeszerető, engedékeny. Az igazság gyümölcsét békében vetik el azok, akik békét teremtenek.

Ez a fejezet sok gyakorlatias, jó tanáccsal van teli, és azt a címet is adhatnánk neki, hogy Hogyan szerezzünk jó barátokat és hogyan nyerjük meg az embereket?

Fékezd meg a nyelved, használd jóra, bátorításra, mások építésére, és ne használd pusztításra, megbántásra. A bölcsességed legyen Istentől jövő, és nyilvánuljon meg az életviteledben, amely tiszta, békeszerető és engedékeny kell legyen.

Az igazság gyümölcse békességben vettetik el azoknak, akik békességet teremtenek.

Honnan vannak viszályok és harcok közöttetek? Nem a tagjaitokban dúló önző kívánságok okozzák-e ezeket?

Kívántok valamit, és nem kapjátok meg, öltök és irigykedtek, de nem tudtok célt érni, harcoltok és viszálykodtok.

Itt azt mondja Jakab, hogy az ember legtöbb problémája az irigységéből származik, és én ezzel egyetértek. Ez a mai társadalmunk és kormányunk hatalmas hibája – az ember kapzsisága előbb vagy utóbb mindenhova beférkőzik és mindent megfertőz. Mennyire romlott az ember kapzsisága! Minden harcnak, viszálynak, háborúnak az az okozója, hogy valami olyant akarunk, ami a másé.

Mégsem kapjátok meg azért, mert nem kéritek.

A legjobb az lenne, ha az általunk óhajtott dolgokat inkább az Úrtól kérnénk. Ha ez helyes, akkor Isten megadja nekünk, ha pedig nem helyes, akkor nem. Van olyan, hogy kérsz, de nem kapod meg, mert csak a saját élvezeteidre akarod azt elhasználni.

Az emberek gyakran félreértik az imádság célját: az imám célja nem lehet az, hogy az én akaratom legyen meg itt a földön. Mégis milyen gyakran akarjuk arra használni az imádságot, hogy a saját nyereségünket növeljük, és a saját vágyainkat teljesítsük. Én is ezt tettem éveken keresztül: mindig üzletet akartam Istennel kötni – ha megteszed ezt, akkor én megteszem azt.

Nagyon sokat tanultam azzal a verssel kapcsolatban, hogy

ha kéritek is, nem kapjátok meg, mert rosszul kéritek: csupán élvezeteitekre akarjátok azt eltékozolni.

Fiatalemberként sokszor imádkoztam azért, hogy legyen egy olyan gyönyörű autóm, amilyeneket az utcán láttam. Persze, hogy csak a saját élvezetemre akartam használni ezeket, de úgy állítottam be ezt Isten előtt, hogy a barátaimat fogom vinni a vasárnapi iskolába velem. „Átadom a te használatodra Istenem, legalábbis egy héten néhány órára” - de aztán megvolt a tervem a hét hátralevő részére!

Nagyon sok imádságunk mögött önzőség húzódik. Gyakran ez az önzőség még előttünk sem nyilvánvaló, de ha egy kicsit mélyebben elgondolkoznánk, rájövünk, hogy a háttérben ott van a magunknakvalóság.

Például: A fiam olyan dolgokat tesz, amiket én nem helyeslek, és nagyon szeretném, ha ez nem így lenne. Túl későn jön haza, rossz barátokkal jár. „Ó, Istenem, fordítsd a fiamat vissza, hadd kötelezze el magát Jézus Krisztus mellett.” A szívem legmélyén viszont ezt gondolom: Mi lesz, ha valami baja lesz? Letartóztatják, és az újságok címlapján milyen jól fog mutatni a LELKÉSZ FIA

LETARTÓZTATVA főcím! Dicstelenség a családnak, és megbotránykozás, mert a fiúnk börtönbe került. „Ó, Istenem mentsd őt meg!” De mi is a valódi motivációm?

*Vagy: Egy férj, aki nem az Úrral jár. A feleség imája: „Ó, Istenem mentsd meg a férjemet és segíts neki, hogy Jézus Krisztus elkötelezett híve legyen.”
A szívemben pedig arra gondolok, hogy milyen jó lenne, ha ő is hinne, mert akkor bizonyára jobban bánna velem. Lehet, hogy még hálaimát is mondana az étkezések előtt, mert szerintem az olyan nagyszerű dolog, ha egy család imádkozik az asztalnál. Lehet, hogy még a templomba is együtt jönne velem, milyen jó lenne, ha mellettem ülne a gyülekezetben. Ó, Uram, mentsd meg őt, kérlek!”*

*Nem azért imádkozunk, mert a férjünk lázad Isten ellen, és el fog pusztulni, ha nem változik meg. Nem érte imádkozunk, hanem azokért a kényelmes és jó dolgokért, amiket az ő megváltása számomra jelenteni fog.
Az imádság nem lehet eszköz arra, hogy az én akaratom beteljesüljön, csak arra jó, hogy Isten akarata teljesüljön a földön. Gyakran azért nem kapjuk meg amit kérünk, mert a kérés mögött a saját akaratumk teljesülése húzódik. És ha az én akaratom ellentétes Isten akaratával, akkor Isten nem fogja megváltoztatni az Ő akaratát, hogy nekem kedvezzen, mert Ő nem az én beosztottam, hanem én vagyok az ő szolgája.*

Az ima célja sohasem lehet Isten akaratának megváltoztatása. Nem arról szól, hogy meggyőzzünk egy vonakodó Istent, hogy a dolgokat a mi akaratumk szerint intézze. Az ima valódi értelme az, hogy Isten akaratát vigye véghez.

Parázna férfiak és asszonyok

*Itt Jakab lelki értelemben érti a paráznaságot, mert a szívünkben levő szeretetről szól, amellyel a világot és az abban levő dolgokat szeretjük.
Mi, hívők, Krisztussal egyesülve az ő menyasszonyai vagyunk, tehát a legnagyobb szeretetünk iránta kell legyen. Ő az, akivel házasságban egyesültünk, és ha valaki mást nála jobban szerettek, akkor a szívetekben lelki paráznaságot követtek el. Isten az Ószövetségben paráznasággal vádolta az izraeli embereket, amikor más isteneket kezdtek imádni, és ugyanígy szól a mi világ iránti szeretetünkről is.*

nem tudjátok-e, hogy a világgal való barátság ellenségeskedés az Istennel? Ha tehát valaki a világgal barátságot köt, ellenségévé válik az Istennek.
Vagy azt gondoljátok, hogy az Írás ok nélkül mondja: „Irigységre kívánczik a lélek, amely bennünk lakozik?”

Az Isten Lelke bizonyára nem vezethet minket irigységre, és Ne szeressétek a világot, se azt, ami a világban van. Ha valaki szereti a világot, abban nincs meg az Atya szeretete.

Mert mindaz, ami a világban van, a test kívánsága, a szem kívánsága, és az étellel való kérkedés, nem az Atyától, hanem a világtól van.

Mert ha a szívetek a világi dolgokban van, akkor saját magatokat helyezitek Istennel ellenséges pozícióba.

De még nagyobb kegyelmet is ad, ezért mondja: „Isten a kevélyeknek ellenáll, az alázatosoknak pedig kegyelmét adja”.

Engedelmeskedjete azért az Istennek, de álljatok ellen az ördögnek, és elfut tőletek.

Az ördög hazugság árán próbálja elhitetni velünk, hogy a világban meg tudjuk találni az általunk vágyott örömet és boldogságot, csak térjünk le Isten útjáról és induljunk el a saját testünk és kívánságaink útján.

A Sátán tetszelgése azért olyan erős, mert olyan dolgokat mutat, amelyekben én testileg nagyon érdekelt vagyok. Ő csak annyit mond, hogy tedd csak meg, és meg fogod találni az élvezetet és a beteljesülést, amire annyira vágytál.

Isten pedig azt mondja, hogy ne menj arra, mert az a halál. Ha valóban beteljesülést keresel, akkor keresd a Lélek dolgait. Állandó harc dúl benned, és az Isten arra bátorít, hogy a lélekkel törődj, a Sátán pedig arra, hogy a testteddel.

...álljatok ellen az ördögnek, és elfut tőletek.

Ez nagyon tetszik nekem, és szerintem nagyon gyakran az a bajunk, hogy nem állunk ki a jó mellett, és nem állunk ellent a rossznak.

A lelki élet egyik legfontosabb kulcsa az, hogy felismerjük a lelki harcot, és a mennyei hatalmasságok létezését, akik ellen harcolunk. Gyakran semmit sem tudunk tenni, mert nem ismerjük fel, hogy egy lelki háború közepén vagyunk, és a romlás ereje, maga a Sátán, vagy valamelyik alattvalója. Amikor rájövök, hogy mi a problémám forrása, akkor szembe is tudok vele szállni.

Gyakran viszont azt gondoljuk, hogy „ma nem vagyok jó passzban, olyan rossz napom van, mindenkit leteremtek, aki az útamba kerül, mert biztosan nem aludtam eleget az éjjel.” Fel kellene ismerjük, hogy ez egy valódi lelki konfliktus, és minden, amit érzek, az a sátáni erő műve, amely le akar győzni. Ha nem ismerem ezt fel, akkor egész nap változatlan rosszkedvvel élem az életemet, de ha felismerem, hogy ez nem Istentől van, ez nem az Ő Lelkétől származik, mert Isten nem akarja, hogy én ilyen legyek, akkor a felismerés nyomán lehetőségem van az ellenállásra.

Nem kell rosszkedvű legyek, nem kell mérgelődjek, mert ellen tudok állni az ördögnek, annak a lelkiállapotnak, amely le akar engem győzni, és örülhetek, mert Jézus Krisztusban teljes győzelmet arathatok. Hihetetlen, hogy ez mennyire megváltoztatja az emberek körül a légkört.

Közeledjete az Istenhez, és ő közeledni fog hozzátok.

A harc közepén vagyok, ellenállok az ördögnek, és közeledek Istenhez. Nagyon fontos, hogy milyen szokásokat veszünk fel, mit engedünk be az agyunkba! Istenem segíts nekünk e romlott időszak közepette, amikor a technológia segítségével oly sok szemét áramlik az otthonunkba! A televízió oly sok ördögi dolognak a közvetítője, hogy tönkretelheti az életünket, a gondolatainkat. A TV önmagában nem ördögi, mert csak egy tárgy, amelynek megvan a képessége arra, hogy jót közvetítsen, de többségében szörnyű az a programozás, amelyet az agyunk a TV-től kap.

Nem csoda, hogy mindenféle házassági probléma, erkölcstelenség jelen van közöttünk, mert az emberek fejébe ezeket ültetik el nap mint nap a TV előtt: gyilkosságok, rablások, házasságtörések. Pál a római levélben e szörnyű dolgok listája után azt mondta, hogy az emberek nemcsak hogy csinálják ezeket a dolgokat, de még élvezik is azt, amikor ezeket mások csinálják.

Hol lehet azt élvezni, hogy egy ember legyilkolja a másikat? – a TV-ben, a moziban; és az emberek még fizetnek a szeméért, azért, hogy beszennyezhessek az agyukat. Aztán pedig a természet törvénye ér utol minket: „Ki mint vet, úgy arat.” Ha a testnek vetünk, a testből fogunk aratni.

Mennyivel jobb lenne, ha kellemes zenét hallgatnánk az otthonainkban; hatalmas különbség lenne az otthoni légkörben, mert akkor a léleknek vetnénk. Ha a reggeli alatt dicsőítő zene szólna, akkor a gyerekeknek is a lélek dolgait ültetnénk a szívébe, mert tudjuk, hogy amikor az iskolába érnek, úgyszólván sok szemetet kapnak mindenfelől. Legalább otthon kellene ezt ellensúlyozzuk, ahelyett, hogy megengednénk, hogy azt a sok szemét zenét halgassák, amelyekben trágár szövegek hangzanak el.

Tisztítsátok meg a kezeteket, ti bűnösök, és szenteljétek meg a szíveteket, ti kétkelőek.

Dávid azt mondta, hogy „Taníts meg arra, hogy teljes szívemmel szolgáljalak”. Sok emberrel ez a probléma, hogy igenis szeretnék szolgálni az Urat, Őt akarják követni és vele tölteni az örökkévalóságot, de a másik énjük a testüket kívánja kielégíteni.

Gyötrődjétek, gyászoljatok és sírjatok, nevetésetek forduljon gyászra, örömtök szomorúságra.

Alázzátok meg magatokat az Úr előtt, és ő felmagasztal titeket.

Ne rágalmazzatok egymást, testvéreim. Aki testvérét rágalmazza vagy ítélkezik felette, az a törvényt rágalmazza, és a törvény felett ítélkezik. Ha pedig a törvény felett ítélkezel, nem megtartója, hanem ítélőbírája vagy a törvénynek.

Egy a törvényadó és az ítélőbíró, aki megmenthet és elveszthet. De ki vagy te, hogy ítélkezel felebarátod felett?

Nem másokat kell megítéljünk, hanem mi magunk kell megtartsuk a törvényt.

Tehát akik azt mondjátok: Ma vagy holnap elmegyünk abba a városba, és ott töltünk egy esztendőt, kereskedünk és nyereséget szerzünk; azt sem tudjátok, mit hoz a holnap! Mert a ti életek olyan, mint a lehelet, amely egy kis ideig látszik, aztán eltűnik.

Inkább ezt kellene mondanotok: Ha az Úr akarja és élünk, és ezt vagy azt fogjuk cselekedni.

Jakab arra bátorít, hogy minden tervezésünk során vegyük figyelembe Isten akaratát. Nem arról van szó, hogy semmit se tervezzünk, de mindig Isten akaratától tegyük függővé azt, mert nem tudhatjuk, hogy mit hoz a holnap. Ha az Isten akarja, akkor a tervezett dolgokat megteszem, ha Ő nem akarja, akkor én sem akarom megtenni.

Tudatában kell legyek annak a ténynek, hogy az életem rövid itt a földön, és ezért értelmes dologgal kell töltssem ezt az időt: valami olyannal ami örökkévaló értéket teremt. Nagyon sok időt és erőt pazarolunk olyan dolgokra, amelyek nem számítanak az örökkévalóságban, és el fognak múlni: a test dolgai mind el fognak múlni, elpazarolt idő velük foglalkozni.

Sokszor a nap végén visszatekintettem, és azt kellett mondjam, hogy „ez egy elvesztetett nap volt”. Ez általában az újév első napján szokott megtörténni, miután minden focimeccset megnéztem: volt egy csomó érzelmi kitörésem, de valójában csak ültem, ettem és néztem a meccseket. Egy csomó más dolgot tehettem volna, sokkal hatékonyabban kihasználhattam volna az időmet, de sajnos mindnyájan igen sok időt vesztegetünk el.

Ti azonban most kérkedtek elbizakodottságokban: minden ilyen kérkedés gonosz.

Aki tehát tudna jót tenni, de nem teszi: bűne az annak.

Más szóval bűn az, ha olyan dolgot cselekszek, amiről tudom, hogy nem szabadna, de az is bűn, amit nem cselekszek, pedig tudom, hogy azt kellene tegyem.

Tehát, ti gazdagok, sírjátok és jajgassatok a bekövetkező nyomorúságaitok miatt! Gazdagságotok megrothadt, ruháitokat megrágta a moly, aranyotok és ezüstötök megrozdásodott, és rozsdája ellenetek tanúskodik, és megemészti testeteket, mint a tűz. Kincseket gyűjtöttetek még az utolsó napokban is.

Ez a rész számomra hihetetlenül izgalmas! A gazdagok nagyon aggódhatnak a pénzük biztonságos megőrzése miatt, és azért, hogy mi lehet a legbiztonságosabb befektetés, hogy mennyire biztonságosak a bankok, az állampapírok. Vagy vajon aranyba kellene befektetni?

Sokan vettek aranyat, amikor egy uncia 900 dollárba került, most pedig kaphatnak az aranyukért unciánként 349 dollárt. De mit is csinálhatsz az arannyal, azonkívül, hogy elmondhatod, hogy hány kiló van neked belőle? Vagy gyémántba kellene fektetni a pénzünket?

Ezek mind csak látszólagos értékek! Amikor nagyon rosszra fordulnak a dolgok, akkor nem tudod megenni őket. Mert amikor minden rosszra fordul ez lesz az egyetlen gondolatod: mit fogok enni? És a Biblia szerint olyan idők következhetnek, amikor egyetlen cipő egy zacskó aranyba fog kerülni.

Hol vannak a valódi értékek? A lelki dolgokban. Minden földi anyagi érték csak álérték, amint valaki megjegyezte, „csak azt éri, amit érte kaphatsz”. Egy ember mondhatja, hogy a házam 500 ezer dollárt ér, de mennyit kaphat érte? Ha 350.000 ígérek neki, de ő azt mondja, hogy 500.000-t ér, akkor a valós értéke csak 350.000, mert minden csak annyit ér, amennyit érte adnak.

Azok akik az utolsó napokra aranyba és ezüstbe fektették a pénzüket nagyon ki fognak ábrándulni, sírjátok és jajgassatok a bekövetkező nyomorúságaitok miatt!- mondja Jakab, mert értéktelen dolgokba fektettétek a pénzeteket.

Íme, a földjeiteket learató munkások bére, amelyet visszatartottatok, égre kiált, és az aratók panasza eljutott a Seregek Urának a fülébe.

Dözsöltetek a földön és tobzódtatok, hizlaltatok a szíveteket, mint az áldozati állat levágásának napján.

Elítéltétek, megöltétek az igazat, s ő nem állt ellen nektek.

Jakab a szegények elnyomása ellen szól itt.

Legyetek tehát türelemmel, testvéreim, az Úr eljöveteleig. Íme, a földművelő várja a föld drága gyümölcsét, és türelmesen várja, amíg az korai és késői eső kap.

Legyetek tehát ti is türelemmel, és erősítsétek meg a szíveteket, mert az Úr eljövétele közel van.

Nagyon érdekes, hogy a Biblia oly sokszor türelemre bátorít Jézus eljöveteleivel kapcsolatban. Péter is arra buzdít, hogy az Isten hosszútűrése az elveszettek megmentését jelenti, és itt Jakabtól is azt olvassuk, hogy az Úr az aratás drága gyümölcsét várja.

Ha az Úr 10 évvel ezelőtt eljött volna, akkor most sokan hol lennétek? Az Úr a végső betakarítást várja, és én hiszem, hogy hatalmas lelki aratás fog elkövetkezni szerte a világban, amely Jézus Krisztus eljöveteleének előhírnöke lehet. Isten az embereknek most adja az utolsó lehetőségeket arra, hogy megbékéljenek Vele, és hamarosan mindez véget fog érni. De legyetek türelemmel, mert el fog jönni!

Ne panaszkodjatok, testvéreim, egymásra, hogy el ne ítéltessetek! Íme, a bíró az ajtó előtt áll.

Vegyetek példát, testvéreim, a szenvedésben és a türelemben a prófétákról, akik az Úr nevében szóltak.

Nézzétek, hogy mit kellett kibírjon Jeremiás, Ézsaiás, Illés és Elizeus. Ők azért szenvedtek, mert Isten mellett álltak ki, és példaként állnak előttünk szenvedéseikkel.

Íme, boldognak mondjuk azokat, akik túlni tudtak a szenvedésekben. Jób állhatatosságáról hallottatok, és láttatok, hogyan intézte a sorsát az Úr; mert igen irgalmas és könyörületes az Úr.

A 103.-ik zsoltár erről így ír: irgalmas az ÚR az istenfélőkhöz, hiszen tudja, hogyan formált, emlékszik rá, hogy porból lettünk.

Az Isten nem várja el, hogy egy szuper szent legyél, mert tudja, hogy porból formált, és ezért olyan irgalmas irántad. Mi viszont azért nem vagyunk irgalmasak magunkkal szemben, mert azt hisszük, hogy sokkal többek vagyunk a pomál. Azt gondoljuk, hogy sziklák vagyunk, erősek és képesek mindent megcsinálni, de aztán megsérülünk, csalódottak leszünk és bátortalanok. Azt gondoljuk, hogy Isten haragszik ránk, de ez nem így van: Ő egész idő alatt tudta, hogy csak por és hamu vagyunk. Mi követtük el azt a hibát, hogy túlértékeljük a képességeinket, nem Isten hibázott.

Mindenekelőtt pedig, testvéreim, ne esküdjete se az égre, se a földre, se más egyébre. Hanem legyen a ti igenetek igen és a ti nemetek nem, hogy ítélet alá ne essetek.

A hazug emberek igen gyakran esküsznek arra, hogy igazat mondanak.

Nagyon gyanakvó szoktam lenni akkor, amikor valaki állandóan kijelenti valamivel kapcsolatban, hogy amit ő mond az Isten teljes igazsága. Ha valami valóban igaz, akkor nincs szükség ennek a folyamatos hangsúlyozására. Jakab azt mondja, hogy ne esküdjete, csak legyen az igenetek igen és a nemetek nem.

Jézus azt mondta a Hegyi beszédben, hogy „tartsátok be, ami ígértek. Legyen az igenetek igen, és a nemetek nem.” Ne legyete olyan fajták, aki mindig meg kell esküdjön az igazságra ahhoz, hogy higgyenek neki.

Szenved-e valaki közöttetek? Imádkozzék! Öröme van-e valakinek? Énekeljen dicséretet!

Beteg-e valaki közöttetek? Hívassa magához a gyülekezet véneit, hogy imádkozzanak érte, és kenjék meg olajjal az Úr nevében.

Érdekes, hogy különbség van a szenvedés és a betegség között. Nem vagyok biztos abban, hogy mindig meg tudjuk ítélni, hogy egy dolog betegség-e vagy

szenvedés, de úgy tűnik, hogy a szenvedéseket Isten javító szándékkal használja. Amikor a szenvedések jönnek, akkor imádkoznom kell, hogy megtudjam Istentől, hogy mit akar mondani, mit akar nekem tanítani.

A mi problémánk az, hogy gyakran érzéketlenek vagyunk a Lélek dolgaival kapcsolatban. Az egyházban lelki unalom uralkodik, az embereknek drasztikus módon kell felhívni a figyelmüket, mielőtt ők figyelmet szentelnének a lélek dolgaira. Isten is a szenvedést használja arra, hogy felkeltse a figyelmünket, hogy aztán elmondhassa nekünk a mondanivalóját.

Ezért mondja Jakab, hogy a szenvedésünk ideje alatt imádkozzunk, mert valószínű, hogy Isten fel szeretné hívni a figyelmünket valamire az életvitelünkkel kapcsolatban.

A 32.-ik zsoltárban az Úr azt mondja, hogy „a szememmel akarlak irányítani, ne légy olyan mint egy öszvér, amelynek zablát kell tenni a szájába, hogy aztán vezetni lehessen őt.”

A zabla nagyon fájdalmas, és az öszvér csak azért fordítja a fejét arra, amerre akarjuk, mert fáj neki, amikor a száján keresztül irányítjuk ezzel.

Isten azt mondja nekünk, hogy ne legyünk olyan csökönyösek mint egy öszvér, hogy annyira fájdalmas eszközöket kelljen használnjon, amikor azt akarja, hogy elforduljunk az általa megjelölt irányba. Ő csak a szemével akar minket irányítani, de ha muszáj, akkor fájdalmas eszközöket is felhasznál, mert annyira fontos, hogy Ő irányítson. Ő tudja, hogy melyik út a legjobb nekem, és ha látja, hogy letévedek az útról, akkor használni fogja a zablát az irányításomra.

És a hitből fakadó imádság megszabadítja a szenvedőt, az Úr felsegíti őt, sőt ha bűnt követett is el, bocsánatot nyer.

Érdekes, hogy összefüggés mutatkozik itt a betegség és a bűn között, mert igen sok betegség a bűn következménye lehet. Ugyanakkor nagyon nagy hiba, ha minden egyes betegséget megpróbálunk visszavezetni a bűnre, és ezáltal tévesen bírálunk másokat.

Valljátok meg azért egymásnak hibáitokat, és imádkozzatok egymásért, hogy meggyógyuljatok.

Szerintem a bűneinket Istennek kell megvalljuk, mert Ő tudja csak megbocsájtani azt. Vannak gyengeségek az életemben, amelyeket gyakran beismerek előttem is, de nem azért, hogy nevésetek rajta, hanem hogy tanulhassunk belőle.

Mindnyájunknak megvannak a saját hibáink, olyan területek, amelyek esetében sokkal inkább kellene engedelmesskedjünk Isten Lelkének, és ezért nagyon jó, ha van egy imatársunk, akinek elmondhatjuk, hogy nehézségekkel küzdünk ezen a területen, és megkérjük, hogy imádkozzon értünk.

Nagy az ereje az igaz ember buzgó könyörgésének.

A vejem próbálta inteni az unokámat: „Krisztina, amikor imádkozol az ételért ne csak valami rövid kis imát mondj, és mindig csak ugyanazt, hanem kezdjél a szívedből imádkozni, és gondolkodd azon, hogy mit mondasz Istennek.” Amikor eljött a vacsora ideje a kislány mondta a szokásos imáját: „Uram, áldd meg az ételt.....úgy értem, hogy igazán áldd meg az ételt, ne csak úgy...”

Illés ugyanolyan ember volt, mint mi

Ez teljesen elkápráztat engem, mert általában amikor ezekről a bibliai szereplőkről olvasunk, mint Illés, Elizeus, Józsué, Mózes, Pál és Péter, akkor általában azt gondoljuk róluk, hogy ők emberfelettiek voltak, és mi itt lent csak egy kis pont vagyunk hozzájuk képest. Azt gondoljuk, hogy amit ők tettek, az számunkra, földi halandók számára teljesen elérhetetlen. Pedig Illés pontosan ugyanolyan ember volt mint ti, semmilyen különbség sem volt közte és köztetek.

és amikor buzgón imádkozott azért, hogy ne legyen eső, nem is volt eső a földön három évig és hat hónapig.

El tudjátok képzelni, hogy egy olyan ember, mint ti elkezdi imádkozni, hogy Istenem ne hagyd, hogy essen az eső, hogy ezek az emberek a szárazság árán tanulják meg azt, hogy a te nevedet hívják segítségül.

Aztán ismét imádkozott, és az ég esőt adott, és a föld meghozta termését.

Illés irányította az időjárást az imáin keresztül, aki pont olyan ember volt mint ti.

Évekkel ezelőtt egy nyári táborban a vacsora ideje alatt hatalmas eső zúdult a táborra. A vacsora ideje alatt bejelentettem, hogy miután megettük az ételt kint fogunk találkozni az udvaron, hogy körbeülve megbeszéljük a mai nap eseményeit. A gyerekek azt kiabálták, hogy nem mehetünk ki, mert szakad az eső. Én azt válaszoltam, hogy megkértem az Urat, hogy állítsa meg az esőt 6 órakor, hogy kint találkozhassunk.

Hat előtt 5 perccel megállt az eső, megtartottuk a megbeszélést, és hét előtt 5 perccel mondtam nekik, hogy jobb ha most gyorsan bementek a terembe, mert előzőleg csak azt kértem az Úrtól, hogy az esti gyülekezeti időig tartsa vissza az esőt. Bementük az esti gyülekezetre, és hét után 5 perccel elkezdett ismét zuhogni. A gyerekek pedig „azt mondtad, hogy 7 óráig nem fog esni, de most 5 perccel elmúlt hét.” Azt válaszoltam, hogy Ő jobban tudta, mint én, hogy több időre volt szükségetek, amíg be tudtok ide jönni.

Az egész gyülekezeti idő alatt szakadt az eső, majd utána mondtam nekik, hogy most elmehettek az édességboltba egy fél órára, de legyetek a házatokban

legkésőbb fél 11-ig. Megállt az eső, elmentek a boltba, és akik nem értek vissza fél 11-ig, azok teljesen bőrig áztak. Attól a naptól kezdve a gyerekek egy ideig távpartották magukat tőlem...

Nagyon sokszor teszünk úgy, mint Izrael gyermekei, hogy a hitetlenségünkkel korlátozzuk Isten dolgait.

Testvéreim, ha valaki közöttetek eltévelyedik az igazságtól, és megtéríti valaki, tudja meg, hogy aki megtérített egy bűnöst a tévelygés útjáról, megmenti annak a lelkét a haláltól, és sok bűnt elfedez.

Nem lehet valakit úgy megtéríteni, hogy egyetértünk vele. „Menj csak a te utadon, mert Isten megbocsájtó és kegyelmes.”

Csak úgy lehet valakit megtéríteni, hogy elvonjuk őt a bűn útjáról, és nem erősítjük meg a bűnében. Nem hiszem, hogy a Biblia bárkit is megerősítene a bűnében, csak azokat erősíti, aki Krisztusban vannak.

„Nincs, tehát ítélet azok számára, akik Krisztusban vannak.”

Istenem erősíts minket, hogy ne csak hallgatói legyünk az Igének, hanem cselekvői is. Figyeljünk a nyelvünkre, az irigykedéseinkre, a kívánságainkra és a világgal való barátságra, a világi dolgok utáni vágyódásunkra.

Uram, segíts, hogy valóban szeressük egymást, imádkozzunk egymásért, bátorítsuk és erősítsük egymást, és hogy arra használjuk a nyelvünket, hogy áldjuk és támogassuk a másikat, hogy valóban a Te gyermekeid legyünk és gyümölcsöt teremhessünk az örökkévalóságunknak.